

متن پرسش

سلام: استاد ما همیشه شنیده بودیم که عرفا و اهل معرفت خیلی انسان های خوش اخلاقی هستند و در برخورد با دیگران سعه صدر زیادی دارند، ولی متأسفانه در عمل چیزهای دیگری از بعضی آقایان دیدیم، بنده با روحانیون و طلبه های زیادی در ارتباط هستم و الحمدلله بیشتر آنها افرادی بسیار متواضع و صمیمی هستند و نسبت به افراد معمولی به مراتب حسن خلق بیشتری در معاشرت با دیگران دارند. اما متأسفانه در بین آن دسته از طلبه هایی که اهل فلسفه و عرفان هستند این ویژگی رو خیلی کمتر احساس می کنیم و اکثراً یک نگاه از بالا به پائین به افراد دیگر دارند و با غرور و تکبر خاصی با دیگران برخورد می کنند، والا به خدا از یک شخصی که اهل عرفان هست به هیچ وجه انتظار چنین بد اخلاقی هایی رو نداریم و رفتارهای ناپسند اینها بیشتر از اشرافی گری های برخی مسئولان لیبرال مسلک، قلب ما رو به درد میاره. اون چیزهایی که توی کتاب ها در مورد سعه صدر و حسن خلق عرفا نوشته افسانه هست یا این دوستان فقط ادعای عرفان دارند و در عمل بویی از آن نبردند. استاد به نظر شما چرا شاهد این مسئله هستیم در حالی که باید آگاهی نسبت به مباحث عرفانی باعث رشد روحی و شخصیتی این افراد می شد نه این که باعث رشد احساس تکبر و غرور در اونها بشه!

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: یا ما باید بگوییم که این افراد محذوراتی دارند که فرصت ارتباط وسیع برایشان نمانده، و یا باید بگوییم مثل امثال بنده، دانایی ایشان بر دارایی ایشان نسبت به علمشان غلبه دارد. لذا آن طور که شایسته است آن دانایی را به دارایی تبدیل نمی کنند. موفق باشید